

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: **Ekoselect a. s., IČ 25005863,**
sídlem Chomutov, Na Moráni 1336

zastoupeného JUDr. Václavem Luřchou, advokátem,
sídlem Praha 3, Vinohrady – Nám. Jiřího z Lobkovic 2406/9

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Praha 10 – Vršovice, Vršovická 65

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2017, č. j. MZP/2017/530/7

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2017, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ústí nad Labem

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

ze dne 16. 5. 2017, č. j. ČIŽP/44/OOH/SR01/1601253.018/17/UJT, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 30 000 Kč za porušení povinnosti vyplývající z článku 18 nařízení komise (EÚ) číslo 135/2012, kterým se mění nařízení Evropského parlamentu a rady (EES) číslo.1013/2006 o přeshraniční přepravě odpadu a ustanovení § 39 odst. 2 zák. č. 185/2001 Sb. o odpadech.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným tím, že se dopustil správního deliktu

1/ podle ustanovení § 66 odst. 4 písm. g) zákona o odpadech porušením povinnosti stanovené v ustanovení § 66 odst. 4 písm. g) zákona o odpadech, kterého se žalobce dopustil tím, že porušil při přeshraniční přepravě odpadů povinnost stanovenou přímo použitelným předpisem Evropských společenství o přepravě odpadů. Účastník jako provozovatel zařízení na třídění odpadů Na Moráni 1336, Chomutov, zařídil jako osoba zařizující přepravu ve třech zásilkách uskutečněných ve dnech 14. 7., 15. 9. a 21. 11. 2014 přeshraniční přepravu odpadu, katalogové číslo 15 01 01 papírové a lepenkové obaly (dle seznamu B přílohy číslo IX Basilejské úmluvy odpad z papíru, lepenky a výrobků z papíru, kód B3020) v celkovém množství 39,24 tun do zařízení příjemce odpadu spol. CFF GmbH & Co.KG, Gehren, Německo, a to prostřednictvím dovozce společnosti: Waste Paper Trade CV, Winschoten, Nizozemí, aniž by měl jako osoba zařizující přepravu v souladu s článkem 18 nařízení komise (EU) č. 135/2012, kterým se mění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006 (dále též nařízení) uzavřenou smlouvu o využití tohoto odpadu s uvedeným německým příjemcem CFF GmbH & Co.KG.

2/ podle ustanovení § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech porušením povinnosti stanovené v ust. § 19 odst. 1 písm. e) ve spojení s ust. § 39 odst. 2 zákona o odpadech. Tohoto správního deliktu se účastník dopustil tím, že v hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2014 za svou provozovnu Na Moráni 1336, Chomutov, uvedl a zaslal příslušnému orgánu státní správy nepravdivé a neúplné údaje o druzích, množství odpadu a jejich způsobech nakládání. Konkrétně v uvedeném Hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2014 účastníka je chybně uveden vývoz odpadu katalogové číslo 15 01 01 papírové a lepenkové obaly v množství 11 tun do Nizozemska, neboť tento vývoz nebyl nikdy uskutečněn.

Za výše uvedené správní delikty byla žalobci uložena podle ustanovení vztahujícího se na správní delikt přísněji postižitelný, to je za správní delikt uvedený pod bodem 1 podle § 66 písm. g) zákona o odpadech za porušení povinnosti stanovené v § 66 odst. 4 písm. g) zákona o odpadech, výše uvedená pokuta ve výši 30 000 Kč.

3. Žalobce v podané žalobě namítá, že se žalovaný nevypořádal se všemi námitkami uvedenými v odvolání a ani s žalobcem předloženými důkazními návrhy. Žalobce zdůraznil, že v odvolání, resp. v jeho doplnění ze dne 29. 6. 2017 uvedl, že on sám prováděl dopravu předmětného odpadu (a to z pozice dovozce, když žalobce tento odpad ještě před okamžikem provádění přepravy odprodal společnosti Waste Paper Trade CV, Winschoten, Nizozemí a předmětný odpad se tak v okamžiku přepravy nacházel ve výlučném vlastnictví společnosti Waste Paper Trade CV. (Ta v daném vztahu pak v okamžiku přepravy odpadu vystupovala jako zařizovatel dopravy). Žalovaný se ale s touto námitkou nijak nevypořádal.
4. K opomenutým důkazům žalobce zdůraznil, že ještě před vydáním rozhodnutím prvostupňového správního orgánu předložil jako důkazní návrh prohlášení společnosti

Waste Paper Trade CV, podle něhož tato společnost prohlásila, že odpad v minulosti od žalobce odkoupila, v důsledku čehož se převážený odpad nachází, a v okamžiku jeho přepravy již nacházel ve vlastnictví této společnosti. S tímto důkazním návrhem se žalovaný nikterak nevypořádal a ani k tomu při hodnocení důkazů nepřihlédl.

5. V další námitce žalobce zdůraznil absenci metodologických pokynů k vyplnění formuláře „Informace doprovázející přepravu odpadu podle článku 3 odst. 2 a 4“, přičemž zdůraznil, že tento formulář je zcela zmatečný a kolonky pro subjekty jsou označeny velice mnohoznačně. Proto mu žalovaným nemůže být vytýkáno nesprávné vyplnění tohoto formuláře. V této souvislosti žalobce uvedl, že nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) číslo 1013/2006 ze dne 14. 6. 2006, jakož i zákon o odpadech nevymezuje pojmy „dovozce odpadu“ a „zařizovatel dopravy“, které se vyskytují v předmětném formuláři. K tomuto formuláři nebyly vydány žádné metodologické pokyny, na základě nichž by smluvní strany mohly formulář správně vyplňovat. Žalobce je přesvědčen, že nemohl být sankcionován za to, že předmětný formulář chybně vyplnil a v návaznosti na to pak chybně vyplnil i hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2014.
6. V další žalobní námitce žalobce uvedl, že velký příjemce odpadu jakými je právě společnost CFF GmbH & Co.KG., Gehren, Německo v souladu se svým business plánem marketinkovou strategií nemá zájem obchodovat s tak malými společnostmi, jako je žalobce. Žalobce proto využívá (a v konkrétním případě také využil) spolupráci se společností Waste Paper Trade CV, které předmětné odpady nejprve odprodá a společnost Waste Paper Trade CV jako nový vlastník těchto odpadů pak předmětné odpady sama dále prodá velkému příjemci odpadu, jako je společnost CFF GmbH & Co.KG. Předmětný odpad tak byl této společnosti dodáván společností Waste Paper Trade CV, a to na účet a jménem této společnosti Waste Paper Trade CV. Přitom měl žalobce se společností Waste Paper Trade CV v okamžiku dodání odpadu uzavřenu účinnou smlouvu o využití odpadu. Žalobce je přesvědčen, že za zvolený postup neměl být žalovaným jakkoli sankcionován.
7. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě zdůraznil, že společnost Waste Paper Trade C.V. Nizozemsko mohla vystupovat v dané přeshraniční přepravě jako obchodník, nikoli jako subjekt, který je oprávněn fyzicky přijímat odpady, neboť nevlastní žádné zařízení k využívání odpadů. Dle přepravních listů doprovázejících předmětné odpady je patrné, že zařizovatelem přepravy je společnost Ekoselect a.s. a konečným příjemce je CFF GmbH & Co. KG Německo. S odkazem na článek 18 nařízení Evropského parlamentu a Rady číslo 1013/2006 uvedl, že osoba, která přepravu zařizuje nebo příjemce odpadu poskytne dotčenému příslušnému orgánu na jeho žádost kopii smlouvy, avšak žalobce žádnou smlouvu na požádání kontrolních orgánů nepředložil. Ve spise se nenachází žádné jiné smlouvy mezi dalšími subjekty, které se předmětného obchodu zúčastnily. Dle požadavků nařízení musí být uzavřena smlouva mezi zařizovatelem přepravy a příjemcem odpadu. Tomu v daném případě tak nebylo, žalobci jsou tyto povinnosti známe, neboť v rámci správního řízení předložil smlouvy uzavřené s jinými subjekty mimo ČR pro předání odpadu k využití.
8. Zmatené vyplnění přepravního listu pak uvádí kontrolní orgán v omyl, neboť se v kolonce druhé a třinácté vyskytují dva příjemci. Žalovaný nesouhlasí s tím, že k jednání naplňujícímu znaky správního deliktu nedošlo. Dle článku 2 bodu 15 pokud by oznamovatelem přepravy byla společnost Waste Paper Trade C.V. a pokud by nesplnila požadavky uvedené v článku 22 a 25, tj. nebyla dokončena přeprava odpadů, či nebyly předmětné odpady využity, má odpovědnost za dané odpady prvotní původce, tj.

společnost Ekoselect a.s. a ne Waste Paper Trade CV, která by měla být dle prohlášení žalobce vlastníkem odpadu. Dle § 12 odst. 3 zákona o odpadech je k převzetí odpadu do svého vlastnictví oprávněná pouze právnická osoba nebo fyzická osoba oprávněná k podnikání, která je provozovatelem zařízení k využití nebo odstranění odpadu nebo ke sběru a výkupu odpadu. Společnost Waste Paper Trade CV však žádné oprávnění od úřadu ČR nevlastní a ani není oprávněna na území ČR podnikat. Rovněž nebyly z její strany předloženy žádné doklady o tom, že může na území SRN podnikat v souvislosti s nakládáním s odpady. Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by žalobce nebyl seznámen se způsobem vyplňování přepravních listů. Návodů jsou uvedeny na stránkách Ministerstva životního prostředí. V dané oblasti navíc žalobce podniká již dlouhou dobu a případné nejasnosti mohl konzultovat s příslušným odborem Ministerstva životního prostředí. Vyplňování přepravních listů řeší dokument Correspondents Guidelines No 10 vydaný v rámci EU. S tímto dokumentem byl žalobce rovněž seznámen a byla mu nabídnuta konzultace v souvislosti s přeshraniční přepravou. Závěrem žádal žalovaný, aby soud žalobu jako nedůvodnou soud zamítl.

9. U jednání soudu setrvali oba účastníci na svých dosavadních stanoviscích.
10. Ze správního spisu, předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že dne 30. 5. 2016 provedla Česká inspekce životního prostředí kontrolu v zařízení ke třídění odpadu společnosti Ekoselect a.s.. Kontrolou evidence bylo zjištěno, že žalobce uskutečnil v roce 2014 vývoz odpadu k. č. 15 01 01 papírové a lepenkové obaly v množství 11 tun do Nizozemska, aniž by měl uzavřenou smlouvu o využití odpadu s příjemcem odpadu v Nizozemsku. Příkazem ze dne 9. 1. 2017 byla žalobci uložena pokuta ve výši 30 000 Kč. Tento příkaz byl odporem žalobce zrušen. Dne 25. 1. 2017 byl žalobce vyzván k vyjádření se k podkladům rozhodnutí a dne 6. 2. 2017 žalobce doplnil podaný odpor, když uvedl, že sice byla porušena povinnost stanovená v § 66 odst. 4 písm. g) zákona o odpadech, nicméně se jedná o pochybení ryze formálního charakteru. K porušení došlo při administrativní činnosti firmy, když se nedopatřením zaměnila jména firem. CFF GmbH a WPT na jedné z váženek. Samotný odpad byl ale vyvezen do společnosti CFF v Německu v souladu se smlouvou se společností WPT, prostřednictvím které společnost Ekoselect odpad vyváží. Šlo pouze o chybné vyplnění jména odběratele na příslušném dokladu. V souladu s tímto vyjádřením byl žalobce vyzván k předložení listinných důkazů, smlouvy dle článku 18 nařízení komise č. 135/2012, kterým se mění nařízení Evropského parlamentu a rady (ES) č. 1013/2006 o přeshraniční přepravě o využití odpadu k. č. 15 01 01 mezi účastníkem správního řízení a příjemcem odpadu, dále informace doprovázející přepravu odpadů ze všech jednotlivých mezinárodních přeprav uskutečněných v roce 2014 souvisejících s těmito subjekty. Na základě výzvy žalobce předložil seznam subjektů v roli plátce za odvoz předmětného odpadu, prodejky, dodací listy, doklady z jednotlivých přeprav, potvrzení o doručení zásilek a mezinárodní nákladní listy z jednotlivých přeprav uvedeného odpadu v roce 2014 mezi žalobcem a společností Waste Trade CV (respektive společností CFF GmbH) uskutečněných 3. 3., 25. 3., 14. 7., 12. 9., 21. 11. 2014.
11. Na základě těchto informací a dokladů ČIŽP překvalifikovala uvedený skutek tak, že vývoz odpadu k. č. 15 01 01 papírové a lepenkové obaly do Nizozemska v roce 2014 se nestal, neboť ve skutečnosti uvedený odpad byl vyvezen do Německa. Z předložených dokladů vyšlo najevo, že osobou, která přepravu zařizuje, je účastník správního řízení, dovozcem odpadu je nizozemská společnost Waste Paper Trade CV a příjemce německá společnost CFF GmbH & Co.KG. K uvedeným skutečnostem se vyjádřil žalobce podáním

ze dne 27. 3. 2017, ve kterém odmítl vinu s tím, že předmětný odpad již před přepravou odprodal společnosti Waste Paper Trade CV a ta jej teprve převezla do zařízení společnosti CFF GmbH. Dne 5. 4. 2017 zaslal žalobce sdělení společnosti Waste Paper Trade CV ve kterém sděluje, že koupila od žalobce 62,48 tun předmětného odpadu a předala jej společnosti CFF GmbH v souladu s nařízením Evropské unie.

12. Dne 16. 5. 2017 vydala Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Ústí nad Labem rozhodnutí, jímž uložila žalobci za jednání podrobně popsané v úvodu tohoto rozhodnutí pokutu ve výši 30 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém poukázal na to, že disponoval potřebnou smlouvou o využití odpadu, že prováděl přepravu odpadu, jež před tím odprodal společnosti Waste Paper Trade C. V. Nizozemí a jménem této společnosti žalobce přepravoval odpad přímo do zařízení příjemce, jímž byla společnost CFF GmbH & Co.KG, Gehren, Německo. Žalobce dále uvedl, že disponoval platnou a účinnou smlouvou uzavřenou se společností Waste Paper Trade CV dle článku 18 nařízení. Svoji povinnost uzavřít smlouvu o využití odpadu s uvedeným německým příjemcem odpadu splnil právě prostřednictvím společnosti Waste Paper Trade CV, Winschoten, Nizozemí, když tato společnost disponovala platnou a účinnou smlouvou o využití odpadu uzavřenou se společností CFF GmbH. Ze strany subjektů zajišťujících a provádějících přepravu odpadů tak byl ošetřen případ, že by přeprava odpadu nebo jejich využití nebylo možno dokončit podle plánu nebo pokud by byla provedena jako nedovolená přeprava nebo pokud by zařizovatel nebyl schopen přepravu odpadů nebo jejich využití dokončit tak, jak je uloženo článkem 18 nařízení.
13. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Ztotožnil se se závěry prvostupňového rozhodnutí a zdůraznil, že společnost Waste Paper Trade mohla vystupovat v dané přeshraniční přepravě jako obchodník, nikoli jako subjekt, který je oprávněn fyzicky přijímat odpady, neboť nevlastní žádné zařízení k využívání odpadů. Dle přepravních listů doprovázející předmětné odpady je patrné, že zařizovatelem přepravy je společnost Ekoselect a konečným příjemcem je společnost CFF GmbH. Žalobce žádnou smlouvu dle článku 18 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1013/2006 kontrolnímu orgánu na požádání nepředložil. Ve spisu se nenachází žádné jiné smlouvy mezi dalšími subjekty, které se předmětného obchodu zúčastnily. V daném případě dohoda mezi zařizovatelem přepravy a příjemcem odpadu uzavřena nebyla. Poukázal také na to, že zmatené vyplnění přepravního listu uvádí kontrolní orgán v omyl, neboť se v kolonce 2 a 13 vyskytují dva příjemci. Dle článku 2 bodu 15, pokud by oznamovatelem přepravy byla společnost Waste Paper Trade C. V. a nesplnila požadavky uvedené v článku 22 – 25, tj. nebyla dokončena přeprava odpadů, má odpovědnost za dané odpady prvotní původce tj. společnost Ekoselect. Smlouvou o odpovědnosti za předmětné odpady by se mělo v dostatečné míře zajistit, aby odpady nekončily na nepovolených skládkách či bylo s nimi nakládáno tak, aby neohrožovaly životní prostředí. Rovněž tak, aby náklady na jejich zpětvzetí, či odstranění nešly na vrub státu, který by se musel o ně postarat, není-li původce znám, či nedisponuje-li dostatečnými finančními prostředky. Závěrem pak odůvodnil výši uložené pokuty.
14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl

v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., s.ř.s.). Po té dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

15. Při posouzení důvodnosti podané žaloby vyšel soud zejména z nařízení komise (EU) č. 135/2012, kterým se mění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006 o přepravě odpadů, které v kapitole 2. stanovuje obecné požadavky na informace a v článku 18 konkrétně uvádí odpady, které mají být doprovázeny určitými informacemi. Podle odst. 1 odpady uvedené v čl. 3 odst. 2 a 4, které mají být přepraveny, podléhají těmto procedurálním požadavkům:

a) Aby bylo možno lépe sledovat přepravu těchto odpadů, osoba v jurisdikci země odeslání, která přepravu zařizuje, zajistí, aby byl odpad doprovázen dokladem obsaženým v příloze VII.

b) Doklad obsažený v příloze VII podepíše před zahájením přepravy osoba, která přepravu zařizuje, a po převzetí daného odpadu jej podepíše zařízení k využití odpadů nebo laboratoř a příjemce.

Podle odst. 2 Smlouva o využití odpadů mezi osobou, která přepravu zařizuje, a příjemcem uvedená v příloze VII musí být při zahájení přepravy účinná a musí obsahovat závazek, že pokud přepravu odpadů nebo jejich využití nelze dokončit podle plánu nebo pokud byla provedena jako nedovolená přeprava, osoba, která přepravu zařizuje, nebo pokud tato osoba není s to přepravu odpadů nebo jejich využití dokončit (např. je v platební neschopnosti), příjemce:

a) převezme odpad zpět nebo zajistí jeho využití jiným způsobem a

b) je-li to nezbytné, zajistí jeho prozatímní uskladnění.

Osoba, která přepravu zařizuje, nebo příjemce poskytne dotčenému příslušnému orgánu na jeho žádost kopii smlouvy.

Podle odst. 3 pro účely kontroly, vymáhání, plánování a pro statistické účely mohou členské státy podle svých vnitrostátních právních předpisů požadovat informace uvedené v odstavci 1 o přepravách, na které se vztahuje tento článek.

16. Ustanovení § 12 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a změně některých zákonů (dále jen „zákon o odpadech“) stanovuje obecné povinnosti při nakládání s odpady a při zbavování se těchto odpadů. Odstavec 1 výslovně stanovuje, že každý je povinen nakládat s odpady a zbavovat se jich pouze způsobem stanoveným tímto zákonem a ostatními právními předpisy vydanými na ochranu životního prostředí. Podle odst. 2. pokud dále není stanoveno jinak, lze s odpady podle tohoto zákona nakládat pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady podle tohoto zákona určena. Při tomto nakládání s odpady nesmí být ohroženo lidské zdraví ani ohrožováno nebo poškozováno životní prostředí a nesmějí být překročeny limity znečišťování stanovené zvláštními právními předpisy. Podle odst. 3 tohoto ustanovení je k převzetí odpadu do svého vlastnictví oprávněna pouze právnická osoba nebo fyzická osoba oprávněná k podnikání, která je provozovatelem zařízení k využití nebo k odstranění nebo ke sběru nebo k výkupu určeného druhu odpadu, nebo

osoba, která je provozovatelem zařízení podle § 14 odst. 2, nebo provozovatelem zařízení podle § 33b odst. 1 písm. b) nebo za podmínek stanovených v § 17 též obec. To neplatí pro předávání nezbytného množství vzorků odpadů k rozborům, zkouškám, analýzám pro účely stanovení skutečných vlastností a splnění požadavků pro převzetí odpadů do zařízení, pro účely vědy a výzkumu nebo jiné účely, které nejsou nakládáním s odpady podle § 4 odst. 1 písm. e). Podle odst. 4 je každý povinen zjistit, zda osoba, které předává odpady, je k jejich převzetí podle tohoto zákona oprávněna. V případě, že se tato osoba oprávněním neprokáže, nesmí jí být odpad předán.

17. Žalobce v první řadě namítá, že již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uvedl, že on sám prováděl dopravu předmětného odpadu (a to z pozice dovozce), když tento odpad ještě před okamžikem provádění přepravy odprodal společnosti Waste Paper Trade CV, Winschoten, Nizozemí a předmětný odpad se tak v okamžiku přepravy nacházel ve výlučném vlastnictví společnosti Waste Paper Trade C.V. (ta v daném vztahu pak v okamžiku přepravy odpadu vystupovala jako zařizovatel dopravy), avšak žalovaný se s touto námitkou nijak nevypořádal.
18. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný k této odvolací námitce uvedl, že společnost Waste Paper Trade C.V. mohla v dané přeshraniční přepravě vystupovat jako obchodník, ale nikoli jako subjekt, který je oprávněn fyzicky přijímat odpady, neboť nevlastní žádné zařízení k využívání odpadů. Žalovaný pak také s odkazem na čl. 18 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006 zdůraznil, že dle přepravních listů doprovázejících předmětné odpady je patrné, že zařizovatelem přepravy byl žalobce a konečným příjemcem společnost CFF GmbH & Co. KG a že se ve spise nenachází smlouva uzavřená dle požadavků nařízení, tedy smlouva uzavřená mezi zařizovatelem přepravy a příjemcem odpadů.
19. Z uvedeného je tedy patrné, že se žalovaný námitkou žalobce uvedenou v odvolání zabýval a v rozhodnutí uvedl, z jakého důvodu žalobcem vznesenou námitku neshledal důvodnou.
20. Soud považuje za nutné zdůraznit, že z čl. 18 výše citovaného nařízení č. 1013/2006, na který žalovaný výslovně v napadeném rozhodnutí odkázal, jednoznačně vyplývá, že důvodem, pro který je nutné, aby byla předložena Smlouva o využití odpadů mezi zařizovatelem přepravy a příjemcem odpadů, je potřeba lépe sledovat přepravu těchto odpadů. Z preambule uvedeného nařízení je patrný jednoznačný zájem Společenství na ochraně životního prostředí, když je zde zdůrazněno, že dopady na mezinárodní obchod jsou podružné. Z článku 18 také vyplývá, že zařizovatel při zajištění Smlouvy o využití odpadu postupuje v jurisdikci země odeslání, kterou je v tomto případě jednoznačně Česká republika, ve které podmínky při nakládání s odpady a při zbavování se těchto odpadů upravuje v ustanovení § 12 zákona o odpadech. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tedy správně vycházel jak z citovaného nařízení, tak i ze zákona o odpadech a závěr o tom, že společnost Waste Paper Trade C.V. nemohla v dané přeshraniční přepravě vystupovat jako subjekt, který je oprávněn fyzicky přijímat odpady, neboť nevlastní žádné zařízení k využívání odpadů, zcela koresponduje těmito právními předpisy. Zákon o odpadech výslovně uvádí v ust. § 12 odst. 3, že k převzetí odpadu do svého vlastnictví je oprávněna pouze právnická osoba nebo fyzická osoba oprávněná k podnikání, která je provozovatelem zařízení k využití nebo k odstranění nebo ke sběru nebo k výkupu určeného druhu odpadu, nebo osoba, která je provozovatelem zařízení podle § 14 odst. 2, nebo provozovatelem zařízení podle § 33b odst. 1 písm. b) nebo za podmínek stanovených v § 17 též obec. Žalovaný zdůraznil, že žalobce v průběhu správního řízení nedoložil, že by

společnost Waste Paper Trade C.V. některou z těchto podmínek splňovala. Námitku, že se žalovaný s odvolací námitkou nevypořádal, proto soud neshledal důvodnou.

21. Žalobce dále zdůraznil, že žalovaný opomněl provést důkaz, neboť ještě před vydáním rozhodnutím prvostupňového správního orgánu předložil jako důkazní návrh prohlášení společnosti Waste Paper Trade C.V., podle něhož tato společnost prohlásila, že odpad v minulosti od žalobce odkoupila, v důsledku čehož se převážený odpad nachází, a v okamžiku jeho přepravy již nacházel ve vlastnictví této společnosti. S tímto důkazním návrhem se žalovaný podle žalobce nikterak nevypořádal a ani k tomu při hodnocení důkazů nepřihlédl.
22. Soud tuto námitku také neshledal důvodnou a poukazuje na to, že při vypořádání této námítky je nutné vycházet z argumentace uvedené k předchozí námitce, neboť obě námitky spolu úzce souvisí. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí soud zjistil, že se správní orgán obsahem předloženého prohlášení společnosti Waste Paper Trade C.V. zabýval a konstatoval, že společnost Waste Paper Trade C.V. figuruje ve všech dokladech doprovázejících přepravu odpadů jako dovozce a nikoli jako příjemce odpadu do svého zařízení. Přitom zdůraznil, že společnost není uvedena jako příjemce odpadu ani v Hlášení účastníka o produkci a nakládání s odpady za rok. 2014. Z uvedeného inspekce učinila závěr, že žalobce neměl jako osoba zařizující přepravu uzavřenou potřebnou Smlouvu, neboť tuto Smlouvu o využití odpadu mohl v dané případě uzavřít pouze s německým příjemcem odpadu CFF GmbH & Co.KG, což ale neučinil. Tento závěr inspekce pak potvrdil i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Není tedy pravdou, že by se správní orgány obsahem prohlášení společnosti Waste Paper Trade C.V. nezabývaly. Naopak, z odůvodnění obou rozhodnutí je patrné, že správní orgány prohlášení vyhodnotily, avšak dospěly k závěru, že společnost, která prohlášení o nabytí odpadu do svého vlastnictví vydala, se vlastníkem odpadu stát nemohla, neboť nesplnila podmínky, které musí dle ust. § 12 odst. 3 zákona o odpadech splnit společnost, aby mohla odpad převzít.
23. Žalobce v podané žalobě také uvedl, že velký příjemce odpadu jakými je právě společnost CFF GmbH & Co.KG., Gehren, Německo v souladu se svým business plánem marketinkovou strategií nemá zájem obchodovat s tak malými společnostmi, jako je žalobce. Žalobce proto využívá (a v konkrétním případě také využil) spolupráci se společností Waste Paper Trade C.V., které předmětné odpady nejprve odprodá a společnost Waste Paper Trade C.V. jako nový vlastník těchto odpadů pak předmětné odpady sama dále prodá velkému příjemci odpadu, jako je společnost CFF GmbH & Co.KG. Předmětný odpad tak byl této společnosti dodáván společností Waste Paper Trade CV, a to na účet a jménem této společnosti Waste Paper Trade CV. Přitom měl žalobce se společností Waste Paper Trade CV v okamžiku dodání odpadu uzavřenu účinnou smlouvu o využití odpadu. Žalobce je přesvědčen, že za zvolený postup neměl být žalovaný jakkoli sankcionován.
24. Tuto část žaloby posoudil soud spíše jako vysvětlení postupu žalobce, tedy uvedení důvodů, proč žalobce nejprve odprodává odpady společnosti Waste Paper Trade C.V., která je pak následně sama dále prodá velkému příjemci odpadu, jako je společnost CFF GmbH & Co.KG. Jak soud již výše uvedl, takový postup ani nařízení ani zákon o odpadech neumožňují, neboť společnost Waste Paper Trade C.V. není oprávněna přijímat odpady do vlastnictví, neboť nevlastní žádné zařízení k využívání odpadů, když žalobce v průběhu správního řízení ani netvrdil, že by společnost Waste Paper Trade C.V. takové zařízení vlastnila. Povinnost zařizovatele přepravy předložit Smlouvu o využití odpadů

mezi osobou, která přepravu zařizuje, a příjemcem odpadu je v nařízení stanovena zcela jednoznačně. Ze zákona o odpadech pak vyplývá taktéž jednoznačný závěr, že osobou, která je k převzetí odpadu oprávněna byla v tomto případě pouze společnost CFF GmbH & Co.KG se sídlem v Německu, neboť pouze tato společnost splňovala podmínky uvedené v ust. § 12 odst. 3 zákona o odpadech. Jak soud již výše uvedl, žalobce nemohl se společností Waste Paper Trade C.V. předmětnou smlouvu uzavřít, neboť tato společnost nevlastnila žádné zařízení k využívání odpadů a nebyla tedy oprávněna odpady do vlastnictví vůbec převzít.

25. Žalovaný tedy na základě provedeného dokazování dospěl ke správnému závěru, že žalobce svým jednáním porušil povinnost stanovenou v čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006 ze dne 14. června 2006 o přepravě odpadů, čímž se dopustil správního deliktu podle ust. § 66 odst. 4 písm. g) zákona o odpadech, přičemž soud považuje odůvodnění uvedené v napadeném rozhodnutí za přesvědčivé, srozumitelné a nevzbuzující pochybnosti o tom, jakými úvahami se správní orgán při ukládání pokuty za toto protiprávní jednání řídil. .
26. V další námitce žalobce zdůraznil absenci metodologických pokynů k vyplnění formuláře „Informace doprovázející přepravu odpadu podle článku 3 odst. 2 a 4“, přičemž zdůraznil, že tento formulář je zcela zmatečný a kolonky pro subjekty jsou označeny velice mnohoznačně. Proto mu žalovaným nemůže být vytýkáno nesprávné vyplnění tohoto formuláře. V této souvislosti žalobce uvedl, že nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) číslo 1013/2006 ze dne 14. 6. 2006, jakož i zákon o odpadech nevymezuje pojmy „dovozce odpadu“ a „zařizovatel dopravy“, které se vyskytují v předmětném formuláři. K tomuto formuláři nebyly vydány žádné metodologické pokyny, na základě nichž by smluvní strany mohly formulář správně vyplňovat. Žalobce je přesvědčen, že nemohl být sankcionován za to, že předmětný formulář chybně vyplnil a v návaznosti na to pak chybně vyplnil i hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2014.
27. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí je patrné, že inspekce ve druhém výroku svého rozhodnutí vytýká žalobci, že v hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2014 za svou provozovnu Na Moráni 1336, Chomutov, uvedl a zaslal příslušnému orgánu státní správy nepravdivé a neúplné údaje o druzích, množství odpadu a jejich způsobech nakládání. Konkrétně bylo žalobci vytčeno, že v uvedeném Hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2014 účastníka chybně uvedl vývoz odpadu katalogové číslo 15 01 01 papírové a lepenkové obaly v množství 11 tun do Nizozemska, neboť tento vývoz nebyl nikdy uskutečněn.
28. Soud tedy zdůrazňuje, že žalobci byla uložena pokuta za to, že v předmětném hlášení chybně uvedl, vývoz přesně specifikovaného odpadu, který však do Nizozemska nikdy nebyl uskutečněn. I vypořádání této námítky souvisí s vypořádáním námitek směřujících proti výroku 1., prvostupňového rozhodnutí, na které soud odkazuje a ze kterého vyplývá, že společnost Waste Paper Trade C.V. v Nizozemí nebyla oprávněna od žalobce předmětný odpad koupit a že tedy žádný vývoz odpadů do Nizozemska v souladu s nařízením a se zákonem o odpadech uskutečněn nebyl. Pokud tedy žalobce do hlášení uvedl, že takový vývoz uskutečněn byl, nelze tento zápis hodnotit jinak, než že je proveden v rozporu se skutečností a že tedy žalobce vyplnil hlášení nepravdivě a dopustil se tímto jednáním porušení zákona dle ustanovení § 19 odst. 1 písm. e) ve spojení s ust. § 39 odst. 2 zákona o odpadech, za které mu byla uložena výše uvedená pokuta, jak správně uvedl žalovaný.

29. Soud pouze pro úplnost uvádí, neboť žádná z žalobních námitek proti výši uložené pokuty nesměruje, že žalobci byla pokuta ve výši 30 000 Kč uložena podle ustanovení vztahujícího se na správní delikt přísněji postižitelný, tedy na správní delikt uvedený pod bodem 1. prvostupňového rozhodnutí, když podle ust. § 66 odst. 4 písm. g) zákona o odpadech mohla být žalobci za toto jednání uložena pokuta až do výše 50 000 000 Kč.
30. Vzhledem k tomu, že po projednání podané žaloby na základě výše uvedeného odůvodnění soud neshledal důvodnou žádnou ze žalobních námitek, žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze ve výroku II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. května 2019

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu